

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 10. prosince 2024 **odvolání**

obžalované: I.V., narozená XXXXX v XXXXX, výpravčí, trvale bytem XXXXX,

proti rozsudku Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 26. září 2024 č.j. 2 T 225/2022-208, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalované **zamítá**.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná I.V. uznána vinnou přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku a přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku, kterých se měla dle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustit tím, že
dne 23. 9. 2022 v době kolem 10:00 hodin v obci XXXXX zadržovala na domovní zvoně u domu č.p. XXXXX, a následně se ukryla v blízkosti dveří na verandu rodinného domu, kdy poté, co poškozená D.L., nar. XXXXX, tyto dveře odemknula a pootevřela v domnění, že za ní jde známá paní M.P., obžalovaná dveře otevřela, a následně bez pozvání či pobídnutí vtrhla dovnitř na verandu domu, přistoupila k poškozené, a natlačila ji oběma rukama zády na botník, z něhož spadl na zem květináč, do té chvíle, než poškozené ujely nohy na rohožce a sesunula se k zemi, poté obžalovaná z domu odešla, kdy poškozená se po chvíli zvedla, dveře za ní uzamknula a posadila se na židli ve verandě, a jelikož se jí udělalo nevolno, telefonicky zavolala o pomoc své sousedce J.K., která do bydliště poškozené poslala svého manžela O.K., a následně poškozená zavolala rychlou záchrannou službu, kdy ve verandě čekala na jejich příjezd, a poté co přes okno verandy v dálce zahlédla na cestě pana O.K., jak jde směrem k jejímu domu, tak vstupní dveře na verandu odemknula a pootevřela, kdy v ten okamžik vyběhla z levé části domu obžalovaná, tyto dveře rukama otevřela, a opětovně přistoupila k poškozené, natlačila ji oběma rukama zády na botník, a křičela na poškozenou „já tě stejně uškrťm nebo zabiju, mrcho“, což v poškozené vyvolalo strach o její život, a svého jednání obžalovaná zanechala v okamžiku, kdy zahlédla, jak k domu poškozené přichází pan O.K., a v tu chvíli vyšla ven z domu poškozené, přičemž se před domem s panem O.K. obžalovaná chvíli bavila, a následně od domu poškozené odešla do svého bydliště, kdy poškozená v důsledku napadení utrpěla psychický šok, což si vyžádalo lékařské ošetření ze strany Zdravotnické záchranné služby XXXXX s následným převozem do Nemocnice XXXXX, a následnou hospitalizací do 26. 9. 2022.

2. Za tuto trestnou činnost jí byl podle § 178 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon jí byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců.
3. Proti rozsudku podala obžalovaná včas odvolání, které směřuje do všech jeho výroků. Obžalovaná zrekapitulovala závěry soudu I. stupně, a zdůraznila, že nesouhlasí zejména se závěry, že její obhajoba byla provedenými důkazy vyvrácena. Na základě všech provedených důkazů při hlavním líčení, zejména v jejich souvislém, logicky na sebe navazujícím řetězci je dle obžalované postaveno na jisto, že nemohla naplnit skutkovou podstatu jednak přečinu porušování domovní svobody, natož nebezpečného vyhrožování. V této souvislosti poukázala na závěry napadeného rozsudku v odst. 30, ze kterého vyplynulo, že její jednání nenaplnilo znaky pokusu přečinu ublížení na zdraví dle ust. § 146 T.Z. Právě z tohoto odůvodnění nalézacího soudu je zřejmé, že z logicky na sebe navazujícím řetězci důkazů nelze uzavřít, že by naplnila znaky přečinu porušování domovní svobody, natož nebezpečného vyhrožování. Důkaz, který má naplnění skutkové podstaty přečinu nebezpečného vyhrožování prokazovat, je výslech poškozené. Tento je však osamocen a zdůraznila, že s poškozenou dlouhodobě nevychází dobře, jejich vztah je rozvrácen skrze rodinný majetek, poškozená měla vulgárně hovořit o jejím otci. Dále namítá, že nesouhlasí s popisem sledu událostí, jak to učinila poškozená. Za zásadní důkaz ve prospěch její obhajoby, kterým se soud v napadeném rozsudku zabýval pouze okrajově, je znalecký posudek na zdravotní stav poškozené. Z tohoto se podává, že poškozená neutrpěla žádné následky údajného ublížení na zdraví, ostatně toto vyplývá i z propouštěcí zprávy. Tento zásadní důkaz z pohledu obhajoby zcela jasně vyvrací verzi poškozené, které nalézací soud nesprávně uvěřil při rozhodování. Pokud nebylo prokázáno, že obžalovaná poškozenou škrtila, naopak toto bylo vyvráceno znaleckým posudkem a lékařskou zprávou bezprostředně po útoku při hospitalizaci, je nutno posuzovat věrohodnost poškozené celkově i ve vztahu k dalším skutkům, zejména k naplnění skutkové podstaty přečinu nebezpečného vyhrožování, když poškozená sama od počátku toto vyhrožování spojovala právě s údajným fyzickým útokem ze strany obžalované. Ve shora uvedeném smyslu nalézací soud při rozhodování zcela zjevně nesprávně hodnotil provedené důkazy, čímž porušil základní zásady stanovené trestním řádem. Nalézací soud absurdně na jednu stranu uzavřel, že jednání obžalované nenaplnuje všechny zákonné znaky pokusu přečinu ublížení na zdraví, na druhou stranu „...na základě všech provedených důkazů, které spolu tvoří souvislý, logicky na sebe navazující řetězec přímých i nepřímých důkazů, má vinu obžalované, u přečinu porušování domovní svobody a přečinu nebezpečného vyhrožování, ve všech zákonných znacích obou skutkových podstat za naplněnou. Nalézací soud z pohledu obhajoby toliko přijal některé závěry soudu odvolacího ze zrušujícího usnesení původního rozsudku a o vině obžalované rozhodl opačně oproti původnímu rozhodnutí, aniž by byl proveden nějaký nový důkaz. Obhajoba konstatuje, že takové rozhodování soudu není v souladu s trestním řádem, natož s listinou základních práv a svobod.
4. Obžalovaná dále napadený rozsudek napadá co do údajného naplnění skutkové podstaty přečinu porušování domovní svobody dle ust. § 178 odst. 1, odst. 2 T.Z. Z provedeného dokazování není prokázáno, že by u poškozené měla být dvakrát. Provedeným důkazem v rámci hlavního líčení, tj. výslechem svědka P. je ve prospěch obžalované prokázáno, že odsouzená šla za panem K. k domu poškozené, kde si chtěla vyslechnout, co poškozená panu K. sděluje, neboť předvíдалa, že ji poškozená bude pomlouvat. Z provedeného důkazu výslechem svědka K. vyplývá, že obžalovaná se skutečně dostavila k domu poškozené, když se najednou objevila po jeho příchodu za ním. Svědek v rámci bezprostřednosti při výslechu rozváděl, že je možné, že byla za ním nebo že byla vedle něj, nelze ale s jistotou určit, zda by se někde měla schovávat. Tvzení obžalované o příchodu k obydlí poškozené potvrzuje důkaz výslechem svědka P.. Pokud zákonodárce specifikoval skutkovou podstatu přečinu omezování domovní svobody, je nutno na naplnění této skutkové podstaty nahlížet ve smyslu společenské škodlivosti skutku.

5. Dle obžalované je vyloučeno, aby byla trestně odpovědná osoba, která jde za svým sousedem z důvodu vyjasnění záležitosti. Obžalovaná tak po subjektivní stránce nemohla naplnit všechny znaky skutkové podstaty přečinu porušování domovní svobody, neboť šla za panem K., nepřekračujíc žádnou překážku, k verandě poškozené. Jak již bylo sděleno, důvodem návštěvy u poškozené bylo, aby před panem K., jakožto svědkem, vyplynulo, jaké slovní ataky musí od poškozené snášet. Nelze tedy souhlasit se závěry soudu v napadeném rozsudku (odst. 24 a násl.) o tom, že by měla být na verandě poškozené. O tomto ostatně hovoří pouze poškozená, na kterou je nutno z pohledu obhajoby nahlížet jako na nevěrohodného svědka ve světle shora uvedeného. Podporujícím důkazem ve prospěch obhajoby je i výpověď svědka K., který bez jakýchkoliv pochybností uvedl, že obžalovaná byla za ním na schodech, nikoliv na verandě. Tento svědek vyloučil i fyzický kontakt s poškozenou. Pokud nebylo prokázáno, že se obžalovaná dopustila násilí, přičemž žádný svědek vyjma nevěrohodné poškozené o tomto nehovoří, nemůže být vinna za takové jednání. Jak uvedeno ve skutkové podstatě tohoto přečinu (odst. 2), „užije-li při činu násilí..“. Závěr soudu o naplnění skutkové podstaty dle ust. § 178 odst. 1, odst. 2 TZ není opřen o jakýkoliv věrohodný důkaz.
6. V neposlední řadě obžalovaná podotkla, že soud v novém rozhodnutí tzv. překrucuje řadu důkazů zcela v neprospěch obžalované, přičemž v souvislosti s naplněním skutkové podstaty přečinu porušování domovní svobody absurdně uzavírá, že „je zjevné, že obžalovaná byla u domu poškozené schovaná“. Nutno zdůraznit, že toto žádný svědek bez jakýchkoliv pochybností nevypovídal. Závěrem navrhl, aby byla podané obžaloby v plném rozsahu zproštěna.
7. Krajský soud v Brně jako soud odvolací přezkoumal z podnětu podaného odvolání dle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, neboť odvolání obžalované směřovalo do všech výroků, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Odvolání obžalované však důvodným neshledal.
8. Odvolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou a obsahovalo veškeré náležitosti odvolání dle ustanovení § 249 odst. 1 trestního řádu. Odvolací soud neshledal důvody pro odmítnutí nebo zamítnutí odvolání ve smyslu § 253 odst. 1, 3 trestního řádu.
9. Řízení, které napadenému rozsudku předcházelo není zatíženo žádnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost rozsudku. Nebyl tak shledán důvod pro jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
10. Po přezkoumání věci odvolací soud uzavírá, že soud I. stupně skutková zjištění rozvedl v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu. Skutkový děj byl zjištěn bez důvodných pochybností a v rozsahu nutném pro rozhodnutí, tak jak stanovuje § 2 odst. 5 trestního řádu. Skutková zjištění soudu I. stupně odpovídají výsledkům provedeného dokazování a jsou úplná a správná, dokazování není nutno doplňovat. Je třeba zdůraznit, že je výsostným právem soudu I. stupně hodnotit důkazy, které provedl a odvolací soud takové hodnocení důkazů soudem I. stupně respektuje, pokud není v rozporu se zásadami formální logiky. To však odvolací soud nezjistil.
11. Z hodnotící části odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že soud I. stupně svůj závěr o vině obžalované založil nikoliv na jediném důkazu, ale na jejich souhrnu. Podané odvolání ze strany obžalované pak míří toliko do hodnocení důkazů soudem I. stupně, když v dané věci nejde o situaci opomenutých důkazů a ty provedené nejsou v rozporu se závěry, které soud I. stupně učinil, nebyl proto důvod k zásahu odvolacího soudu. Obžalovaná v podaném odvolání nabízí jiné hodnocení, které vyznívá v její prospěch.

12. Odvolací soud se s hodnocením provedených důkazů ztotožnil. Není předmětem odvolacího řízení a úkolem odvolacího soudu, aby jednotlivé výpovědi znovu reprodukoval, rozebíral, porovnával a vyvozoval z nich vlastní skutkové závěry, pokud při přezkumu napadeného rozsudku a řízení, které mu předcházelo, dospěl k závěru, že soud I. stupně hodnotil provedené důkazy v souladu s jejich obsahem, nedopustil se žádné deformace provedeného důkazu, ani nijak nevybočil z mezí volného hodnocení důkazů a že své hodnotící úvahy jasně a logicky vysvětlil. To nastalo v dané trestní věci a okolnost, že takové hodnocení nekoresponduje s představou obžalované neznamená, že by odvolací soud měl rozhodnout dle jeho představ.
13. V této souvislosti lze poukázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 681/04, podle něhož... „právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám obviněného. Uvedeným základním právem je „pouze“ zajišťováno právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona v souladu s ústavními principy...“. Právo obžalované na spravedlivý proces porušeno nebylo.
14. Obžalovaná setrvala v rámci odvolacího řízení na své verzi a verzi poškozené označila za nevěrohodnou. Je tedy nepochybné, že proti sobě stojí dvě verze skutkového děje a bylo nutno pečlivě zvážit, jak je ta která verze důkazně podpořena.
15. Odvolací soud k návrhu obžalované znovu vyslechnul svědka J.P., který nesouhlasil s hodnocení jeho výpovědi soudem I. stupně, o kterém se dozvěděl od obžalované. Nutno zdůraznit, že ani z jeho druhé výpovědi u veřejného zasedání nevyplývala žádná okolnost, která by byla způsobila zeslabit důkazy, které soud I. stupně vyhodnotil v neprospěch obžalované, když její obhajobu shledal účelovou. Již ve svém prvním rozhodnutí soud I. stupně uzavřel, že nemá pochybnosti v tom směru, že se obžalovaná do místa bydliště poškozené dostavila v uvedený den dvakrát, jak uvedla poškozená. Pokud vzhledem k pochybnostem, které měl ve svém prvním rozhodnutí doplnil v intencích rozhodnutí Krajského soudu v Brně dokazování o výpověď poškozené z přípravného řízení a dospěl k závěru o vině obžalované, tak nepochybil. Na tomto místě nutno zdůraznit, že byl vázán právním názorem nadřízeného soudu v tom směru, že je nutno se zabývat, zda obžalovaná svým jednáním, které bude mít za prokázané, nenaplnila skutkovou podstatu přečinu porušování domovní svobody dle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku nebo nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku, neboť úvahy v tomto směru v původním rozhodnutí soudu I. stupně zcela absentovaly. Již v rozhodnutí ze dne 9. července 2024 sp. zn. 4 To 119/2024 se Krajský soud v Brně ztotožnil s nalézacím soudem, že v řízení bylo prokázáno, že jednání obžalované nebylo možno kvalifikovat jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, neboť nebyly naplněny zákonné znaky, a to ani ve stádiu pokusu, ostatně s tímto se ztotožnil i státní zástupce. Nelze přisvědčit podanému odvolání v tom směru, že s ohledem na tento vývoj v dokazování je nutno celou výpověď poškozené vyhodnotit jako nevěrohodnou. S tímto se soud I. stupně podrobně a vyčerpávajícím způsobem vypořádal v bodě 19. svého odůvodnění, na což lze zcela odkázat. Pokud se pak týče průběhu celého skutkového děje, jedinými aktérkami byla obžalovaná a poškozená. V rámci hodnocení provedených důkazů není verze obžalované podporována žádným z důkazů. Byť svědek P. znovu popsal, co viděl, nelze odhlédnout od vzdálenosti, na kterou situaci viděl, ale jak sám uvedl, obsah jejich verbální komunikace neslyšel. Z okolností, které jako svědek vnímal nelze dovodit, že by tímto byla výpověď poškozené zpochybněna. Nutno zdůraznit, že obžalovaná neměla žádné oprávnění jít k poškozené a neopravňovala ji ani okolnost, kterou popisovala v rámci své výpovědi a sice, že poškozená urážela její rodiče a zejména otce. Při hodnocení výpovědi svědka P., u něž nelze odhlédnout, že je kamarád obžalované a odvolací soud nijak nezpochybňuje, že mohl být svědkem i jiných konfliktních situací mezi poškozenou a obžalovanou, nicméně časový sled událostí nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

na základě jeho výpovědi a výpovědi obžalované učinit. Nutno však zdůraznit, že verze obžalované již není žádným z dalších, a to ani nepřímých důkazů podpořena. Naopak svědek K. popsal, proč za poškozenou šel. Bylo prokázáno, že tato byla v silném rozrušení, které v ní vyvolala obžalovaná svým jednáním a které poškozená věrohodně popsala. Důvod svého rozrušení nejprve telefonicky sdělila paní K. a očitým svědkem jejího rozrušení, které ostatně vyplývá i z lékařské zprávy, byl právě svědek K., který svou výpovědí vyloučil verzi obžalované, že šli k poškozené společně. A nejsou to jen svědecké výpovědi, které verzi poškozené podporují, nelze pominout též listinné důkazy, které soud I. stupně hodnotil v bodě 21. a rovněž na tuto část odůvodnění lze zcela odkázat, konkrétně na hodnocení propouštěcí zprávy a fotodokumentace z místa činu.

16. Ze všech uvedených důvodů odvolací soud po přezkoumání napadeného rozsudku i řízení, které mu předcházelo, shledal, že nalézací soud zákonným způsobem provedl dostatek důkazních prostředků a v napadeném rozhodnutí nic nespovídá absenci srozumitelného odůvodnění, ani o extrémně logických rozporech ve skutkových zjištěních a z nich vyvozených právních závěrech, nebo o opomenutí či nehodnocení stěžejních důkazů (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1800/2010, ze dne 19. 8. 2010). Pokud tedy odvolání obžalované směřovalo výhradně do hodnocení důkazů nalézacím soudem, tak z důvodů výše uvedených, nemohlo obstát. Správně zjištěný skutkový stav nalézacím soudem se patřičným způsobem odrazil i v tom, jak jednání obžalované právně kvalifikoval, když i zvolenou právní kvalifikaci řádně zdůvodnil. Výrok o vině obžalované byl shledán správným a zákonným.
17. Odvolací soud přezkoumal i výrok o uloženém trestu obžalované, a i zde shledal, že soud I. stupně přihlédl ke všem zákonným hlediskům rozhodným pro stanovení druhu a výměry trestu uvedeným v § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku. Vyměřený trest tak odpovídá nejen okolnostem dané trestní věci, ale též osobě obžalované. Soud I. stupně pečlivě vyhodnotil jak polehčující, tak i přitěžující okolnosti, a trest, který byl obžalované uložen na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, je trest ryze výchovný, který není možno považovat za přísný, natož nepřiměřeně. Pouze nepřiměřenost trestu může být důvodem pro zrušení napadeného rozsudku ve výroku o trestu z důvodu uvedeného v § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu. Jelikož se odvolací soud zcela ztotožnil a argumentací ohledně rozhodnutí o výši a druhu trestu, tento považuje za zcela zákonný a odpovídající všem stanoveným kritériím, bylo podané odvolání obžalované jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání **činí 10.000,- Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 10. prosince 2024

Mgr. Lenka Králíková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová